Saksamaa poolt Itaalia toetamisel esile mõõdupuuna, kas Inglismaa ja Prantsusmaa tahavad võimaldada rahvaste rahulist kooselu. Itaalia toetuse kompensatsiooniks hakkas Saksamaa, olnud algul võrdlemisi ükskõikne Itaalia nõudmiste suhtes, enda poolt soovitama järjest kindlamini Prantsusmaale järeleandmise tarvidust.

Nõudmiste esitamisega ja nende püsimisega süvenes suurriikide vaheline vastuolu jagunemisel kahte gruppi — saajad ja andjad. Kuna saajate või saada tahtjate seisukohalt rahu ja koostöö pidi saama võimalikuks ainult uute territoriaalsete ülekannete teostumise järel, vähenes sellega tublisti Müncheni kokkuleppe väärtus, sundides andjana mõeldud poolt energilisemalt nõutama selgust rahvusvahelise elu üldiste aluste ja meetodite suhtes, ka oma võimalike järeleandmiste tähtsuse suhtes, seni aga olema ettevaatlik olemasoleva säilitamisel.

Võitlus saajate ja andjate vahel, mis avalikult arenes publitsistlikul ja diplomaatlikul pinnal, omas poolte silmis varjatult reaalsemat kehastust Hispaania kodusõjas, kus Itaalia ja Saksa vabatahtlike ja sõjaväeosade osavõtu tõttu Prantsusmaa ja Inglismaa tundsid Vahemere ühendusteid sattuvat hädaohtu ning halvenevat oma strateegilist positsiooni, suurendades samaaegselt saajate, teljeriikide väljavaateid jõumeetodite kasutamise edukusse, kui andjad ei lasku nõutud kontsessioonidele. Võitlus Hispaanias oli selles mõttes lähedalt seotud päevakorral seisvate probleemidega laiemas ulatuses. Hispaania sõja lõpptulemuste kaudu nähti vastastikku oma šansside suurenemist või vähenemist.

Eesti kroonika 1939, lk. 6